

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Adrianou Ručkayovou, Inovecká 8, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 278/2016 zo 16. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 278/2016 zo 16. januára 2017, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“)

sp. zn. 16 C 231/2015 z 28. júna 2016 vo výroku o náhrade trov (prvostupňového) konania (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi v právnom postavení žalovaného v konaní o zaplatenie 5 405,84 € s príslušenstvom boli priznané súdom prvej inštancie trovy konania v sume 3 557,71 € a následne v dôsledku podaného odvolania žalobcom [domáhal sa, aby krajský súd pri rozhodovaní o výške trov konania postupoval podľa § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a aby nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania z dôvodu jeho nepriaznivej finančnej situácie, ako aj preto, že trovy boli neúčelne vynaložené, keďže si sťažovateľ zvolil advokáta so sídlom mimo Trnavského kraja, pozn.]. Krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania tak, že žalobca je povinný sťažovateľovi zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 879,40 € a náhradu iných trov konania (za zaplatený súdny poplatok) v sume 324 €.

3. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým rozhodnutím, ktorým zmenil rozhodnutie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania, porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a tiež na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľ porušenie týchto práv odôvodňuje tým, že *„žalobca sa voči sťažovateľovi ako žalovanému domáhal zaplatenie spornej pohľadávky, pričom súd jeho žalobu v plnom rozsahu zamietol, nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Žalobcovi (správne má byť žalovanému, pozn.) tak vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktoré účelne vynaložil na ochranu svojich práv a záujmov v súdnom konaní, avšak krajský súd mu túto náhradu nedôvodne skrátil.“*

5. Krajský súd právnej zástupkyňi sťažovateľa nepriznal trovy konania za štyri úkony – porady s klientom v dňoch *„18.02.2016, 02.03.2016, 16.04.2016 a 19.05.2016“*, za písomné podanie (námietka dôkazu) doručené okresnému súdu 30. mája 2016

a vyjadrenie k dôkazu predložené na pojednávaní 28. júna 2016. Vzhľadom na to, že výšku trov zaviniť žalobca, ktorý postupne predkladal dôkazy, ku ktorým sa musel priebežne vyjadrovať a robiť porady s právnym zástupcom, sťažovateľ zastáva názor, že účelnosť trov považuje za riadne preukázanú.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho práv (bod 1) napadnutým rozhodnutím krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania, napadnuté rozhodnutie krajského súdu v predmetnej časti zrušil, vec vráti na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, I. ÚS 84/2015). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00, III. ÚS 109/2017).

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu vo výroku o náhrade trov (prvostupňového) konania došlo zo strany krajského súdu k porušeniu jeho označených práv zaručených ústavou, ako aj dohovorom (bod 1).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. V nadväznosti na namietané porušenie základných práv sťažovateľa zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje najprv na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Napriek rozsahu namietaných porušení základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu a sťažovateľ iba nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý mu krátil rozsah priznaných trov o tie, ktoré podľa jeho názoru neboli účelne vynaložené. Ide teda o klasické pokračovanie súdneho sporu prostriedkami jednoduchého (nie ústavného) práva (dôvody sú bližšie uvedené v bode 4 a 5, pozn.).

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu na 11 s. – body 1 až 26 a dôvodmi, prečo (ne)priznal krajský súd sťažovateľovi ako žalovanému trov za niektoré úkony (závery sú uvedené v bodoch 20 až 25 napadnutého rozhodnutia), ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia procesného kódexu podstatne pre posúdenie vecí interpretoval a aplikoval správne, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania nie je v žiadnom prípade arbitrárne (sťažovateľ to ani v sťažnosti nenamieta, pozn.). Ústavný súd v danej veci nezistil existenciu skutočností

svedčiacich o tom, že by toto napadnuté rozhodnutie porušovalo alebo popieralo zmysel základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie týchto práv, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017